

El dia esperat, per Josep M. Solà

Dv, 7/12/2012 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Dues cartes, conservades en el que avui és la carta als Filipencs, mostra la gran estima que Pau tenia a aquesta comunitat cristiana. En la introducció de la segona, per dues vegades es parla del dia de Crist, expressió manllevada de l'Antic Testament i que remet a l'esperança de les primerenques comunitats del retorn definitiu de Jesús, segons diu Josep M. Solà en un nou comentari sobre les lectures d'aquest diumenge.

EL DIA ESPERAT

El llibre del Nou Testament, que anomenem Carta als Filipencs és un recull de dues cartes escrites per Pau des d'Efes, on, segons notícia de la pròpia carta, està vivint una situació de severa necessitat. Alguns comentaristes creuen que es tracta d'un empresonament, però d'altres ho qüestionen, perquè només admeten els empresonaments de Cesarea i Roma. Sigui presó, sigui severitat, el cas és que, al començament d'aquest període, que s'hauria de situar l'any 53, Pau escriu una primera carta d'agraïment a la comunitat de Filips, perquè aquesta li ha enviat Epafrodit amb aportacions materials (possiblement diners) i amb l'encàrrec que l'atengui en el que calgui. Pau escriu, doncs, una carta d'agraïment (Fl 4,10-20).

Epafrodit es posa greument malalt i té ganes de tornar a veure amics i companys de la comunitat de Filips (2,25-30), molt estimada per l'apòstol i l'única de qui n'ha acceptat beneficis (4,15). Informat també d'alguns problemes dins la comunitat filipenca, intenta aportar-hi alguna solució, fent portar a Epafrodit una nova carta (1,1-4,9.21-23). D'aquesta en llegim avui uns versets corresponents a la introducció (Fl 1,4-6.8-11). És una carta bonica, mostra l'amistat de l'apòstol amb la comunitat, plena de comunicació, exhortació i recomanació. Els versets d'aquesta introducció tenen un to encoratjador, són elogiosos vers la comunitat i mostren la satisfacció de Pau per la consolidació de la feina feta. Ja vindran els capítols on es parli dels problemes.

En dos moments d'aquest fragment de la carta es parla del "dia que vingui Jesucrist" (v.6) o "el dia que Crist ha de venir" (v.10). Això explica que s'hagi escollit com a lectura pel temps d'Advent, temps litúrgic marcat per l'espera de Jesús.

El dia e Crist és un ressò del que en l'Antic Testament és el dia de Jahvè. Dia terrorífic, marcat per la derrota dels enemics d'Israel, el càstig pels dolents i dia de triomf i victòria pels bons. Segons el profeta Zacaries és el "dia de la vinguda del Senyor amb tots els seus àngels" (14,5) i segons Malaquies el "dia en que tots els qui fan el mal seran com palla... els incendiarà, però pels qui revenrencien el nom de Déu brillarà el sol de la salvació" (3,13-21). Pau, com altres autors del Nou Testament, entendrà que el dia de Jahvè és ara el dia de Crist. L'adveniment de

Senyor, serà l'adveniment de Jesús.

També serà el dia del judici definitiu; per això en la carta als Romans escriurà: “ el dia que es manifestarà el just judici de Déu...donarà tribulacions i angoixes a tothom que hagi fet el mal... però glòria, honor i pau a tothom qui hagi fet el bé” (Rm 2,5-10). Els enemics a derrotar no seran els enemics polítics d'Israel, sinó que serà la mort i, en aquest sentit, el dia de Crist va íntimament lligat amb el dia de la resurrecció total i definitiva. Pau i les comunitats cristianes primerenques vivien en el convenciment que el retorn de Jesús era immediat. Tal com ho mostra la lectura litúrgica d'avui era una fita que no es perdia de vista. Per Pau el dia de Crist era el dia en que el regne messiànic ha d'arribar a la seva plenitud. És la implantació definitiva del regnat total i universal del messies, instauració definitiva de la reialesa de Déu mitjançant la submissió de tots el enemics, el principal la mort. Llavors serà el dia en que tot quedarà sotmès a Déu i Déu serà tot en tots (1 Co 15,27s).

Diumenge 2on d'Advent

9 de Desembre de 2012